

Ma. Àngels Farreny

Èxit o fracàs, ric o pobre, feliç o infeliç: les creences

Són les nostres creences el que marca el rumb de la nostra vida, de la nostra energia, dels nostres èxits o fracassos, de ser rics o de ser pobres?

Diuen que els diners són energia i és ben cert. Són una mena d'energia viva que em fa perseverar, indagar i cercar, en definitiva, em fa bellugar perquè crec que triomfaré. Però quan aquesta energia es veu truncada per la desil·lusió que provoquen pensaments com ara "no podré", "mai no em surt res bé", "jo no tinc sort", "això és massa difícil", etc., el que no estic veient és que tota una mena de pensaments i creences m'estan retirant l'energia viva que cal per dur a terme els meus somnis, siguin els que siguin.

Aquestes creences vénen donades tant per la societat en què vivim com per l'energia que ens ha envoltat ja des del ventre de la mare. Som fills d'una família unida, que s'estima, en la qual els uns sempre creuen en els altres, i per tant es donen tot el suport del món? O, per contra, som fills d'una família desunida; que té por del que diran; que no es creu que tingui dret a res o a quasi res; on la figura paterna és altament autoritària i per tant es fa tan sols el que ell diu -o ella, en el cas que sigui la mare-; on potser l'entorn és fortament religiós i, per tant, si sortim una mica diferents del grup, sabem, intuïm, que aquest ens punirà, de manera que callem i diem amén per por de perdre l'amor del grup, per exemple?

El primer grup és en realitat el grup dels triomfadors, tenen una forta creença en si mateixos i la base de la seva energia és justament aquesta, una energia viva que pot aconseguir el que vulgui perquè sempre anirà cap al cantó positiu per a ells, cap al cantó que els beneficiï, ja que això és el que sempre han rebut, suport. En canvi, en el segon grup, del qual molts formen part, l'energia base és justament la contrària del suport, és el dolor, la por de perdre, l'abandó, la soledat de base, el fet no creure en un ni en la vida, ni en el dret que tenim tots els éssers humans d'aconseguir expandir-nos i sentir que el que fem sí que és reconegut i apreciat per la

nostra societat (família, grup social...). En ambdós casos és evident que les creences estan fonamentades pels valors del grup social. És a dir, si he nascut a Tombouctou, tenir o no tenir un alt càrrec en una multinacional no serà important, en canvi tenir terres o cabres sí. Quins són els valors socials que el teu grup o societat aprecia? Aconseguir-los, en realitat, depèn de tu, certament, del fet que puguis ser conscient de com l'hàbit familiar (epigenètica) t'ajuda o t'ho dificulta.

En altres paraules: et sents valorat o criticat?, acompanyat o abandonat? Trobes suport o tot el contrari? Véns d'una família comprensiva, abusiva, emprenedora, de ment oberta, competitiva, poruga, controladora, manipuladora, divertida, creativa, seria, fortament religiosa? Busca el perfil del teu entorn bàsic, el familiar, així hauràs trobat sota quina energia en realitat t'estàs movent i, per tant, la causa del teu èxit o fracàs. Et recomano que busquis informació sobre la neuroplasticitat del cervell.

Arribat aquest punt, podem fer una petita comparació amb les filosofies orientals que vénen a dir-nos el mateix però de manera espiritual. Això és: meditar vol dir no quedar-nos fixats en un pensament, deixar-lo passar. O el que molts mestres orientals diuen i han dit al llarg dels segles, com els taoistes o budistes: tot passa, res és permanent. Però en tots ells hem de fer un acte de fe, i als que som mentals i descendents dels grecs -vull dir fills de la raó-, moltes vegades ens costa fer aquest acte de fe, fins i tot molts no ho hem aconseguit ni amb la nostra religió.

Recordo que de més jove pensava quina sort tenien els que creien de veritat en Déu; particularment no he cregut mai en aquesta figura religiosa i, per tant, sempre se m'ha fet molt difícil confiar-hi. És clar que a casa meva eren republicans i mai

no hi van creure del tot, més aviat vaig sentir que creien en el "què diran" de l'època franquista que ens va tocar viure.

El temps ha anat posant, com sempre, les coses al seu lloc. Per a tots aquells que no fem actes de fe així com així, la ciència ens ha ajudat a entendre els mateixos conceptes que les filosofies orientals propugnen: allò en què creus, ho crees, ho generes. Ja ho deia el meu avi: tots els camins duen a Roma. I Roma en aquest cas és la ment, la més poderosa eina del cos humà. I en aquest punt i coincideixen la majoria de filosofies orientals i occidentals. De fet, una de les màximes del Kybalion (el llibre sagrat d'Hermes Trismegist) és que **la ment és el tot**.

La física quàntica hi afegeix la seva amb experiments realitzats -que podeu trobar a YouTube i que s'imparteixen en moltes escoles- sobre la doble ranura (busqueu-lo amb aquest nom), amb els quals arriben a demostrar la influència de l'observador (la ment) en les qualitats físiques i mecàniques d'una ona d'informació. Diuen que la realitat no és res més que un flux d'ones d'informació. M'ho crec?

Recordeu que hi ha molta gent que creu en Déu tot i que mai no s'ha pogut demostrar físicament la seva existència. Per tant, i seguint aquest raonament, a mi personalment em resulta més fàcil (per les meves creences) creure en el que diu la mecànica quàntica: la realitat és un flux d'informació, és a dir de creences.

En el pròxim article parlarem de **com saber quines són les nostres creences i com ens limiten o ens ajuden**.

Feliç any 2017, felices creences i felices respiracions.

P.D.: recomano llegir *El tao de la física*.